

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3693/2022
26.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Бранко Радичевић“ из Равног Села, чији је пуномоћник Нестор Аврамов, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2239/22 од 21.06.2022. године, у седници већа одржаној 26.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2239/22 од 21.06.2022. године, у ставовима првом и трећем изреке, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врбасу П1 744/2019 од 04.02.2022. године, у делу којим је усвојен тужбени захтев за исплату трошкова и обрачунате законске затезне камате за градски превоз у Равном Селу и одлука о трошковима парничног поступка, а **ОДБИЈА**, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова ажалбеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 39.383,16 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 744/2019 од 04.02.2022. године, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиљи, на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, за период од 19.06.2016. године до 19.06.2019. године исплати: за градски превоз у ... износ од 30.720,00 динара, са законском затезном каматом од 16.05.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.05.2021. године износ од 10.695,81 динара, за градски превоз у Равном Селу износ од 30.720,00 динара, са законском затезном каматом од 16.05.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.05.2021. године износ од 10.695,81 динара, за међуградски превоз на релацији ...- Равно Село износ од 24.893,70 динара, са законском затезном каматом од 16.05.2021. године до исплате, на име обрачунате законске затезне камате до 15.05.2021. године износ од 8.582,40 динара и на име

обрачунате законске затезне камате на плаћене износе са кашњењем за међуградски превоз ...- Равно Село износ од 2.272,80 динара, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 122.106,68 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиље за ослобађање обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2239/22 од 21.06.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи у спорном периоду исплати за градски превоз у Равном Селу износ од 30.720,00 динара, са законском затезном каматом од 16.05.2021. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 15.05.2021. године износ од 10.695,81 динара и преиначена одлука о трошковима парничног поступка тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка преко износа од 117.980,00 динара са каматом. Ставом другим изреке, у преосталом делу је жалба тужене одбијена и првостепена пресуда и решење о трошковима парничног поступка потврђени. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 24.258,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, побијајући је у преиначеном одбијајућем делу захтева и одлуке о трошковима поступка, због погрешне примене материјалог права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија је дозвољена применом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011... 10/2023, у даљем тексту: ЗПП), због чега није било места оцени дозвољености изузетне ревизије применом члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиље основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у спорном периоду била запослена код тужене на основу уговора о раду од 01.09.2014. године, на радном месту наставника ... са непуним радним временом. Чланом 3. уговора о раду је предвиђено да ће запослени послове радног места обављати у Равном Селу, а чланом 12 да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Тужиља живи у ..., на удаљености од аутобуске станице 1,2 до 1,5 км, удаљеност од аутобуске станице у Равном Селу краћим путем је 300 метара до капије школе и још 200 метара до улаза у школу (укупно 500 метара), а дужим путем 1,8 км. Ни у Равном Селу ни у ... не постоји градски превоз, већ међумесни превоз на релацији Равно Село-Врбас- ..., који превоз тужиља не користи, већ је на посао и са посла ишла сопственим моторним возилом. Тужиљи је тужена ислаћивала путне трошкове за међумесни превоз у мањем износу од припадајућег, са кашњењем од неколико месеци, а није јој исплаћивана накнада трошкова превоза у Равном Селу и ... . Како у Равном Селу и у ... не постоји градски превоз, обрачун трошкова је извршен

применом цене појединачне превозне карте за градски превоз у Врбасу, до висине месечне карте према броју дана долазака тужиле на рад.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право из члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члан 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика и оценио да је тужбени захтев основан. Тужена није обезбедила сопствени превоз за своје запослене, тужилји је исплаћивала трошкове међумесног превоза у мањем износу од припадајућег, са кашњењем, док трошкови превоза у Равном Селу и ... нису исплаћивани. Оценио је да се растојање између места становања до аутобуске станице у ... и од места аутобуске станице у Равном селу до места рада тужиле не може сматрати малим растојањем које је тужилја у обавези да пређе пешице, јер су близина односно даљина релативни појмови који зависе од психофизичких способности сваког појединог лица.

По становишту другостепеног суда тужилја нема право на накнаду трошкова превоза у Равном Селу, јер на удаљености од аутобуске станице у Равном Селу 300 метара до капије школе, тужилја нема потребу за коришћењем услуге јавног превоза, па самим тим нема стварне издатке на име плаћања превоза за долазак и одлазак на посао на овој релацији. Из наведених разлога другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и у наведеном делу тужбени захтев одбио, као неоснован.

Према мишљењу Врховног суда, основано се ревизијом тужиле указује да је другостепена пресуда у побијаном делу заснована на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05..13/17) је прописано да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Из цитиране законске одредбе произлази да се ближи критеријуми за остваривање права запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада прописују општим актом и уговором о раду. Предмет тужбеног захтева је исплата накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од 19.06.2016. године до 19.06.2019. године. У наведеном периоду право запослених у државним органима на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада било је регулисано одредбама Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“, бр. 21/2015) који се примењује од 05.03.2015. године. Овим актом је предвиђено право запосленог на накнаду трошкова доласка и одласка са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски) која мора бити исплаћена до петог у месецу за претходни месец.

Полазећи од напред цитираних одредаба, не може се прихватити закључак другостепеног суда да тужилја нема право на накнаду трошкова градског превоза у Равном Селу, будући да на релацији од станице у Равном Селу до школе нема потребу за коришћењем превоза, а самим тим ни издатке по том основу. Право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада према цитираним прописима, припада свим запосленима, без обзира на чињеницу да ли запослени користе јавни или сопствени

превоз односно на посао долазе пешице, нити је исплата трошкова превоза условљена растојањем од места пребивалишта запослених до места рада. Трошкови се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне превозне карте у јавном превозу, при чему тужилји, која станује у другом месту у односу на место рада, поред права на накнаду трошкова у висини цене месечне појединачне претплатне карте за међуградски превоз, припада и право на накнаду трошкова „у локалу“. Чињеница је да је релација од аутобуске станице у Равном Селу до капије школе 300 метара, али то не значи да је то растојање тужилја дужна да пређе пешице. Наведено растојање се не може нужно сматрати малим растојањем јер су близина, односно даљина, релативни појмови који зависе од психо – физичких способности сваког појединца понаособ, а цитираним релевантним прописима није предвиђена обавеза да се приликом обрачуна стварних трошкова за долазак и одлазак са рада узму у обзир и психо – физичке способности запосленог о чијем се праву одлучује.

Сходно наведеном, тужилја има право на накнаду трошкова по цени појединачне карте у јавном саобраћају и у Равном Селу, како је то правилно оценио првостепени суд.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 416. став 1. ЗПП, преиначио другостепену пресуду у преиначеном одлбијајућем делу захтева и захтева за накнаду трошкова поступка, тако што је одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у делу којим је такав захтев усвојен. Одбијен је захтев тужене за трошкове другостепеног поступка, у коме тужена није успела, у коначном исходу, применом чланова 153. и 154. ЗПП.

Тужилји, према успеху у ревизијском поступку, применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка и то накнада за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, увећано за износ пореза на додату вредност од 20% што износи 21.600,00 динара, као и трошкови судских такси на ревизију у износу од 7.113,26 динара и одлуку о ревизији у износу од 10.669,90 динара, што укупно износи 39.383,16 динара, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, Таксене тарифе и члана 36. став 5. Закона о судским таксама

Из наведених разлога, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**